

ТОП-ТЕМИ: [здоров'я](#) [новини України](#) [схематоз](#)

Статті > [Юрій Іванюченко: людина з брудним шлейфом, яка пережила епоху Януковича](#)

Юрій Іванюченко: людина з брудним шлейфом, яка пережила епоху Януковича

Автор: Роман Жовква, для «Фраза»
21.09.26 18:08

[на Фразза Україна](#)

Юрій Іванюченко — один із найбільш закритих і суперечливих персонажів української політики часів Віктора Януковича. Його кар'єра показова саме своєю невідповідністю між формальним статусом і реальним суспільним сприйняттям: депутат із далеко не першого номера виборчого списку Партії регіонів у короткий період перетворився на фігуру, яку журналісти та політики відносили до найвпливовіших людей країни.

Сьогодні Іванюченко знову опинився в українському порядку денному. НАБУ та САП завершили розслідування справи щодо 18 га землі

ринку «Столичний», а ВАКС дозволив спеціальне досудове розслідування щодо колишнього нардепа. У липні 2026 року журналісти також зафіксували Іванюченка в Монако, де він, за даними «Української правди», зустрічався з бізнес-партнером Іваном Аврамовим.

Але ніяк справи — лише останній епізод довгої історії. Щоб зрозуміти феномен Іванюченка, потрібно повернутися в період, коли політична влада в Україні дедалі більше концентрувалася навколо Віктора Януковича, а неформальні зв'язки між бізнесом, чиновниками та політичними групами ставали не менш важливими за офіційні посади.

Людина, яка офіційно була просто депутатом

Юрій Іванюченко народився 21 лютого 1959 року в Єнакієвому Донецької області — рідному місті Віктора Януковича. Саме походження з Єнакієвого стало однією з важливих деталей його публічної біографії.

За власними словами Іванюченка, свою трудову кар'єру він починав на шахті, а згодом займався торгівлею металом. У 1990-х роках він був пов'язаний з Єнакієвським коксохімічним заводом. В інтерв'ю «Корреспонденту» 2011 року Іванюченко розповідав, що разом із партнерами брав участь у відновленні підприємства, яке на той час перебувало у важкому стані. Одним із його багаторічних партнерів він називав Івана Аврамова.

На парламентських виборах 2007 року Іванюченко пройшов до Верховної Ради за списком Партії регіонів під номером 111. Для людини, яка формально була лише одним із багатьох депутатів, його публічний вплив виглядав непропорційно великим.

У 2011 році журнал «Корреспондент» називав його одним із найбільш впливових і водночас закритих українських політиків. Видання описувало його київський офіс як місце, куди, за словами співрозмовника журналістів, приходили представники великого бізнесу та високопосадовці. Політолог Вадим Карасюк тоді характеризував Іванюченка як «ключового гравця «тіньової політики». Це була оцінка експерта того часу, а не юридично встановлений статус Іванюченка.

Сам Іванюченко таку репутацію заперечував. Він неодноразово заявляв, що журналісти перебільшують його вплив, а зв'язки з чиновниками пояснював дружніми стосунками.

Парадокс, однак, полягав у тому, що чим більше він заперечував власну політичну вагу, тим частіше його ім'я з'являлося в розслідуваннях про великий бізнес і неформальні центри впливу.

\$7–8 млн на рахунках і бізнес-імперія, про яку говорили більше, ніж було видно

Однією з найбільш промовистих деталей є інтерв'ю Іванюченка 2011 року.

На запитання, за рахунок чого він живе, депутат відповів, що офіційно має на банківських рахунках \$7–8 млн і живе з відсотків. Водночас він визнав, що компанія, пов'язана з його родиною, придбала 21% акцій одеського ринку «7-й кілометр».

Це був характерний для Іванюченка стиль: мінімум публічності, максимум активів, які журналісти намагалися пов'язати з ним через партнерів, родичів і бізнес-структури.

У 2012 році «Фокус» оцінював його статки у \$756 млн і поставив Іванюченка на 26-е місце у власному рейтингу найвпливовіших людей країни. ЗМІ пов'язували його інтереси з вугіллям, аграрним бізнесом, торгівлею, машинобудуванням та іншими секторами. Сам Іванюченко визнавав лише частину активів і заперечував контроль над низкою компаній та підприємств, які йому приписували.

Це принципова деталь для розуміння його феномена.

Іванюченко не був класичним публічним олігархом на кшталт бізнесменів, чії корпорації мали прозору структуру та впізнавані бренди. Його ім'я асоціювали передусім із мережею партнерів, довірених осіб та активів, які могли змінювати власників і юридичні оболонки.

Тому навіть у період найбільшої публічної популярності Іванюченко залишався своєрідною «людиною за лаштунками».

«Юра Єнакіївський» і токсична репутація

Найбільш відомий образ Іванюченка сформувався не завдяки його парламентській діяльності. Його ім'я міцно пов'язали з прізвиськом «Юра Єнакіївський».

Це прізвисько не є нейтральним описом його діяльності: воно виникло у криміналізованому інформаційному контексті й стало частиною публічної репутації бізнесмена. Зокрема, колишній міністр внутрішніх справ Юрій Луценко ще до Революції Гідності публічно називав Іванюченка кримінальним авторитетом. Сам Іванюченко категорично це заперечував.

Після 2014 року звинувачення стали значно серйознішими.

Журналісти та політики пов'язували Іванюченка з організацією діяльності «тітушок» під час Євромайдану. Найжорсткіші твердження лунали від журналіста Юрія Бутусова, який називав його одним із організаторів насильства проти протестувальників. Водночас ці твердження не слід подавати як встановлений судом факт: кримінальна відповідальність конкретної людини за вбивства чи інші злочини потребує відповідного судового рішення.

Ця різниця важлива. Іванюченко справді був фігурантом кримінальних розслідувань після зміни влади, але частина найчужніших публічних звинувачень не завершилася обвинувальним вироком.

Саме тому його історія є не просто історією «всемогутнього олігарха». Це історія людини, чия політична репутація значною мірою сформувалася на стику реальних бізнесових зв'язків, близькості до влади, журналістських розслідувань та звинувачень, які роками залишалися предметом юридичних суперечок.

Після Майдану: втеча, розшук і кримінальні справи

Після Революції Гідності Іванюченко втік із країни. Подальші роки стали для нього періодом постійних юридичних конфліктів із українськими правоохоронними органами.

Проти нього розслідували, зокрема, справи щодо незаконного збагачення та можливого заволодіння державними коштами. Одна з найбільш відомих справ стосувалася так званих «кіотських грошей». У 2016–2017 роках українські суди закривали провадження, а в 2017 році Європейський суд загальної юрисдикції скасував санкції ЄС щодо Іванюченка.

Цей епізод важливий, оскільки демонструє іншу сторону історії Іванюченка: не всі звинувачення, які роками супроводжували його ім'я, виявилися достатніми для кримінального переслідування.

У 2019 році його знову повернули до українського розшуку після закриття попередніх проваджень. У наступні роки Іванюченко фактично залишався за межами української юрисдикції.

Ці і стало однією з ключових особливостей його біографії після 2014 року: політична система, в якій він був помітною фігурою, зникла, а сам він — ні.

Монако замість парламенту

У липні 2026 року журналісти «Української правди» зустріли Іванюченка в Монако. За даними розслідування, він перебував у готельному комплексі Monte-Carlo Bay і спілкувався з Іваном Аврамовим — бізнес-партнером, з яким його пов'язують ще з 1990-х років. Журналісти також зазначили, що фіксували Іванюченка в Монако раніше.

У цьому є символізм, який важко не помітити.

На початку 2010-х Іванюченко сидів у Верховній Раді, розповідав журналістам про \$7–8 млн на банківських рахунках і пояснював свою роль у політичному житті країни. Через п'ятнадцять років журналісти знаходять його вже не в парламентському кабінеті, а на Лазурному березі.

При цьому його юридичні проблеми нікуди не зникли.

У 2025 році НАБУ оголосило Іванюченка в розшук у справі щодо земельного масиву біля ринку «Столичний». У 2026 році ВАКС дозволив спеціальне досудове розслідування, а Апеляційна палата ВАКС заочно застосувала до нього запобіжний захід у вигляді тримання під вартою.

У серпні 2026 року НАБУ повідомило про завершення досудового розслідування у справі щодо 18 га державної землі вартістю понад 160 млн грн. За версією слідства, Іванюченко був учасником корпоративного конфлікту навколо ринку та пов'язаної із землею схеми. Сам факт підозри, однак, не є доказом вини — остаточну юридичну оцінку має дати суд.

Іванюченко як продукт системи Януковича

Найцікавіше в історії Іванюченка — не його статки, не «Столичний» і навіть не багаторічний розшук.

Це його роль як символу певної моделі української влади.

У часи Януковича політичний вплив дедалі частіше існував не лише через державні посади. Поруч із формальними інституціями працювали неформальні мережі: бізнес-партнери, земляки, політичні групи, силові структури, чиновники та люди, які не займали високих посад, але мали доступ до тих, хто їх займав.

Іванюченко став одним із найбільш яскравих уособлень саме такої моделі.

Його формальна посада — народний депутат. Його фактичний медійний образ — людина, яку називали близьким до Януковича бізнесменом із доступом до різних центрів ухвалення рішень.

У 2011 році «Корреспондент» прямо писав про його репутацію одного з найбільш впливових і закритих політиків країни. У 2012 році сам Іванюченко говорив про своє значення для Єнакієвого, заявляючи: «Там все держиться на мене», маючи на увазі соціальні об'єкти та місцеві проекти.

Саме ця концентрація неформального впливу й стала головною характеристикою його образу.

Він був не президентом, не прем'єром і не міністром. Але водночас його ім'я регулярно з'являлося там, де йшлося про великі активи, державні ресурси та політичні домовленості.

Чому історія Іванюченка досі не закінчилася

Іванюченко міг би залишитися в українській історії як черговий бізнесмен із оточення Януковича, який після 2014 року зник за кордоном.

Але цього не сталося.

Його ім'я повернулося в інформаційний простір через нову кримінальну справу, пов'язану з державною землею. Паралельно НАБУ у 2026 році ініціювало застосування щодо нього санкцій.

У цьому сенсі справа «Столичного» важлива не лише через 18 га.

Вона повертає суспільство до фундаментального питання: що сталося з активами та впливом людей, які були частиною політичної системи Януковича, після її падіння?

Одні активи змінили власників. Частина кримінальних проваджень закрилася. Деякі санкції були скасовані судами. Деякі фігуранти повернулися до бізнесу. Інші, як Іванюченко, роками залишалися за кордоном.

Але сама мережа економічних інтересів, сформована у попередню епоху, не зникла одномоментно.

І саме тому історія Іванюченка виглядає значно ширшою за чергову кримінальну справу.

Це історія про те, як людина без масштабної публічної політичної кар'єри змогла стати одним із найвідоміших символів неформального впливу часів Януковича — а після падіння цієї системи не втратити ані капітал, ані можливість залишатися поза межами українського правосуддя.

Висновок

Юрій Іванюченко — один із найяскравіших прикладів того, наскільки далеко могла відійти реальна політична вага людини від її формального статусу в Україні часів Януковича.

Його біографія посідає бізнес у промислових регіонах, парламентську кар'єру, близькість до президентського оточення, величезну кількість журналістських розслідувань, кримінальні провадження, багаторічне перебування за кордоном і нову справу про державну землю.

Частина старих звинувачень проти Іванюченка не була підтверджена вироками і завершилася закриттям справ або судовими рішеннями на його користь. Але й сьогодні він залишається фігурантом нового кримінального провадження, а його ім'я продовжує з'являтися в українському політичному та антикорупційному контексті.

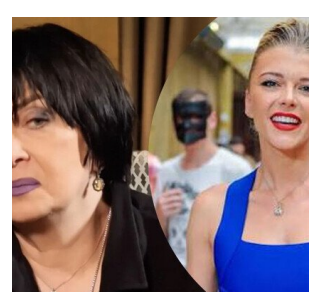
Можливо, саме це і є найточнішою характеристикою його феномена: **політична епоха, яка зробила Іванюченка відомим, закінчилася, але сама історія Іванюченка — ні.**

Читайте Фразу в Google News (натиснути "Підписатися")

Підпишіться на канали Фрази в Youtube, Twitter, Instagram, Facebook

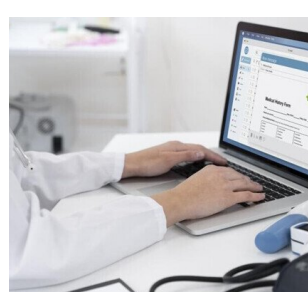
Теги: Монако, Павло роговний, Юрій Іванюченко, Віктор Янукович, схематоз, Юра Єнакіївський

Скільки дітей у Ірини Дерюгіної та що про них відомо

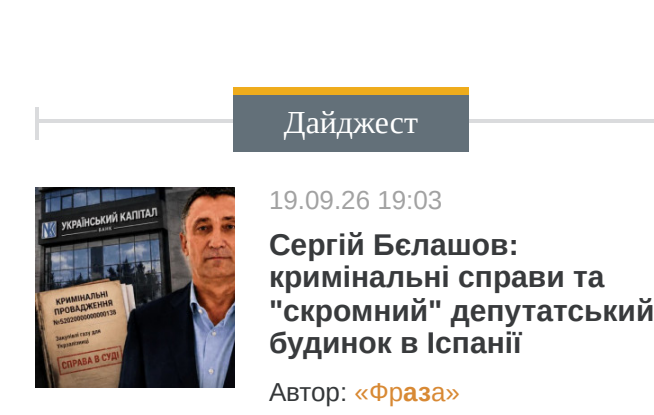
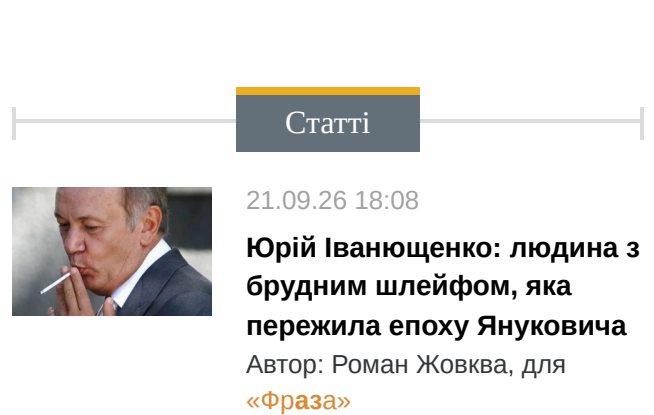
Рада відмовилася звертатися до Зеленського щодо позбавлення...

У МОЗ пояснили, як отримувати е-рецепти та е-направлення без...

Знімалась у Голлівуді та підкоряла спорт: що відомо про...

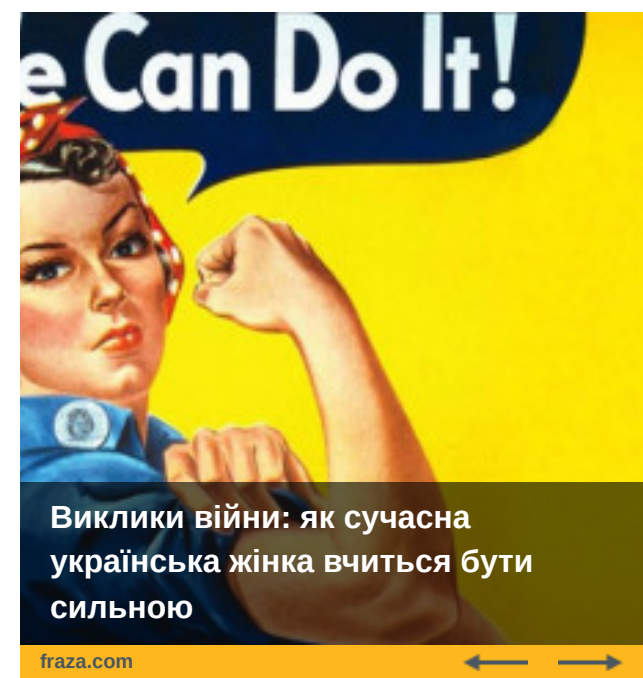

Теги: Про сайт, реклама, Політика конфіденційності, fraza.ua@gmail.com

© 2026 рік «Фраза» — міжнародне онлайн-видання про світову політику, економіку, суспільство, технології та актуальні події. Всі права захищені.

При використанні матеріалів обов'язково розміщення прямого та відкритого для індексації посилання на сайт «Фраза», розміщеного не нижче третього абзацу.

Редакція «Фраза» може не поділяти думку авторів публікації, проте забезпечує свободу висловлення поглядів відповідно до загальноєвропейських принципів свободи слова та журналістських стандартів.

Всі новини Головні Популярне

21.09.26 16:35 Кремль сподіваться на поновлення переговорів з Україною, проте прогресу немає

21.09.26 16:34 Анна Сова: Lexus за 550 тисяч і мутна декларація родини прокурора

21.09.26 16:31 Христина Василькова: бізнес родини та мільйонні тендери

21.09.26 16:29 Володимир Радіон: кримінальна справа щодо піску у кар'єрах Замостя

21.09.26 16:22 ДП «Чайка»: поліція розслідує схематоз із землею на 109 міль

21.09.26 16:19 Сергій Токарев: санкційні документи щодо цього шахряя містять чужий ІПН і дані «двійника»

21.09.26 16:09 Шахраї Анна Бондаренко та Денис Цвайг побудували криптопіраміду DeHealth

21.09.26 16:07 На Землі стало... менше кисню

21.09.26 16:01 Андрій Святос: скандал із кол-центрами та зачистка публікацій

21.09.26 15:54 Сергій Надал: кримінальне провадження НАБУ і нерухомість у США

Що ви чекаєте від 2026 року?

- ☐ Закінчення війни в Україні
- ☐ Глобальну фінансову кризу
- ☐ Розвал Європи
- ☐ Кінець світу
- ☐ Нову пандемію

ГОЛОСУВАТИ

переглянути результати

